

ZPRAVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav
Říjen 2021

SYNODÁLNÍ CÍRKEV

Možná jste už také zaznamenali, že se v poslední době v různých katolických médiích nápadně často skloňují slova „synoda“, synodální“ a další od nich odvozená. Občas se objevovala i dříve, většinou v souvislosti s papežem a a Vatikánem, ale běžný katolík jim sotva věnoval pozornost s tím, že se ho vlastně nijak netýkají.

Děje se nyní snad něco, co tento postoj může změnit? Ano, děje a týká se celé světové církve. V říjnu zahájí papež František tříletý synodální proces, do kterého by se měl zapojit svým způsobem celý Boží lid. Ale vezměme to popořádku.

Co je to synoda

Slovo "synoda" nebo „synod“ pochází z řeckého *σύνοδος*, které spojuje dvě slova: spolu a cesta. Podle kontextu je tedy můžeme překládat: "jít spolu" nebo „společná cesta“. A to je vlastně vše, co potřebujeme pochopit.

Již v rané církvi se tento pojem vedle latinského termínu *concilium* používal pro sněm, biskupů a dalších církevních představitelů. Jako vůbec první synod bývá označováno jednání v Jeruzalémě kolem roku 50 po Kristu mezi jeruzalémskými apoštoly na jedné straně a Pavlem, Barnabášem a vyslanci z Antiochie na straně druhé. Předmětem jednání zřejmě byla míra závaznosti židovského Zákona pro křesťany pocházející z „pohanského“ prostředí („pohanokřesťany“). Výsledkem jednání bylo zrovnoprávnění těchto křesťanů a židokřesťanů. (Sk 15, Ga 2,1 až 10)

Můžeme tedy shrnout, že cílem synody bylo projednat a urovnat záležitosti týkající se církevní nauky a praxe. A tento význam má vlastně dodnes, jen došlo k určitému významovému rozdělení: Zatímco koncil označuje sněm kardinálů z celého světa v čele s papežem, který se koná z jeho rozhodnutí a projednává zásadní směřování církve pro delší období, synoda může být svolána papežem k projednání určitého dílčího tématu nebo se může odehrávat jen v rámci místní (partikulární) církve), kterou svolává její nejvyšší představitel, např. arcibiskup.

Synodální proces

Nabízí se otázka, proč je potřeba nějakého synodálního procesu nebo synodální cesty, když je vše léty prověřené a dobře fungující. Je to potřebné právě proto, aby se ze záležitosti „těch nahoře“, které se nás netýkají, staly záležitost celé církve.

Synodální cesta nabízí příležitost přivést v církvi dlouho skryté konflikty k debatě v jedné místnosti, řekl Jezuita Bernd Hagenkord, jeden z duchovních doprovázejících v tomto projektu. Synodální cesta je naslouchání tomu, co „Duch říká dnešním obcím“ stejně jako kdysi křesťanským obcím v Anatolii (Zj 3).

Podle německého kardinála Reinharda Marxe lze budoucnost církve na synodální cestě konstruktivně utvářet „společným úsilím v modlitbě o to, jak dnes můžeme kázat evangelium, ale způsobem, který lze pak také uskutečnit. Synodální cesta nebude zcela znovu vynalézat církev. Církev by neměla jednoduše kopírovat to, co je většinový názor na společnost, ale musí brát v úvahu to, co ve společnosti vyrostlo dobrého.

Módní výstřelek nebo princip fungování

Jan Pavel II. už v roce 2001 řekl: „V každém okamžiku, ale zejména v těch rozhodných, církev naslouchá Duchu. Bylo tomu tak v jeruzalémském večeřadle, a stejně tak na prvním jeruzalémském sněmu, který otevřel brány pohanům. Po boku Petrova nástupce a kardinálů, jeho nejužších spolupracovníků ve vedení všeobecné církve však nesmí chybět duchovní podpora Božího lidu.“

„V synodální církvi se všichni mají co učit: věřící, duchovní i sám římský biskup. Synodální církev je rovněž "prorockým znamením pro společenství národů. Proces rozhodování začíná v církvi vždy nasloucháním, protože jediné tak lze pochopit, jak a kam chce Duch vést církev," říká kardinál Mario Grech.

S odkazem na knihu Skutků apoštolů jako na první a nejdůležitější „příručku" eklesiologie poznamenal papež František, že vypráví příběh cesty, která začíná v Jeruzalémě a po dlouhé cestě končí v Římě. Tato cesta, řekl, vypráví příběh, po němž společně kráčeji Boží slovo a lidé, kteří k němu obracejí svou pozornost a víru. Každý je protagonistou, nikdo nemůže být považován za za pouhého statistu. Někdy může být nutné odejít, změnit směr, překonat přesvědčení, která nás brzdí a brání nám jít a kráčet společně.

Jak to bude probíhat

Ve dnech 8. a 9. října 2021 zahájí papež František tříletý synodální proces rozdělený do tří fází, na diecézní, kontinentální a univerzální. Spočívat bude v konzultacích a rozlišování. Synodální proces vyvrcholí v říjnu 2023 slavením shromáždění biskupů v Římě, kteří se budou podněty z místních církví zabývat a připraví závěrečný dokument.

Papež připomenul, že diecézní fáze je velmi důležitá, protože zahrnuje naslouchání celku pokřtěných. Zdůraznil, že existuje velký odpor k překonání obrazu církve pevně rozdělené na vedoucí a podřízené, na ty, kteří učí, a ty, kteří se mají učit.

Sensus fidei (smysl pro víru) kvalifikuje každého křesťana v důstojnosti prorocké funkce Ježíše Krista rozeznávat, jaké jsou cesty evangelia v přítomnosti. Nelze ho omezit na jednotlivosti (sdělování a porovnávání

názorů, na určitý aspekt nauky nebo pravidlo kázně. Nelze ani automaticky aplikovat princip většiny a menšiny.

Konkrétně u nás

V naší arcidiecézi bude proces zahájen 17. října pod vedením kardinála Dominika Duky. Je ovšem možné, že pověří vedením některého pomocného biskupa. Biskup pak jmenuje člověka, který bude zajišťovat kontakt s biskupskou konferencí. Diecézní rozlišování vyvrcholí "předsynodálním setkáním". Jednotlivé příspěvky budou zaslány biskupské konferenci. Biskupové po období rozjímání vypracují syntézu, která bude zaslána generálnímu sekretariátu synody v Římě. Tato fáze potrvá do dubna 2022.

Výsledky reflexe budou poté shrnuty do stručného textu o cca deseti stranách. Cílem totiž není vytvářet obsáhlé dokumenty, ale nechat klíčit sny, proroctví a naděje.

Mnozí mají ještě v živé paměti Plenární sněm Katolické církve v ČR, který tento proces v lecčem připomíná. Probíhal v letech 1997–2005 a jeho hlavním tématem byla aplikace závěrů Druhého vatikánského koncilu, tedy „přiblížení života církve potřebám doby i současné společnosti podle znamení času, aby tak církve lépe odpovídala na touhy a hledání našich současníků“, jak stálo v jeho proklamaci.

Sněmovní kroužky se mnohde staly prostorem ke svobodnému dialogu. Lidé se učili kultivovaně diskutovat o radostech i starostech církve i o jejím vztahu ke společnosti. Pamatujeme si to nadšení a nasazení, ale potenciál zůstal z větší části nevyužit. Podaří se to tentokrát?

Vladimír Šimík

s použitím zdrojů Vatican News a Církev.cz

BIBLICKÉ INSPIRACE

Biblický text

Miluji tě, Hospodine, má sílo.

Hospodine, má skálo, mé útočiště, zachránce můj!

Můj Bože, má skálo, na niž se utíkám,

můj štíte, rohu mé spásy, ochrano má!

Budu vzývat Hospodina, jemuž náleží chvála,

A od svých nepřátel budu vysvobozen.

...

*Napřáhl svou ruku z výšin a uchopil mě,
 Vyprostil mě ze spousty vod,
 Vyrval mě mému mocnému nepříteli,
 Těm, kteří mě nenáviděli, kteří mě předčili silou.
 Přepadli mě v den osudný,
 Ale Hospodin se mě zastal.
 Vyvedl mě na volné prostranství,
 Vysvobodil mě, protože mě má rád.*

(Ž 18,2-4.17-20)

Pro meditaci

Na mém vztahu s Ježíšem mě nejvíc dojíímá fakt, že té doby, kdy vstoupil do mého života, prchají před ním mé úzkosti jako nějácí zbabělí d'áblíci. Co si pamatuji, už jako kluk jsem byl úzkostlivý, stále mučený vnitřními pochybnostmi. Jak jsem dospíval, moje strachy a úzkosti se vyvíjely a rostly spolu se mnou. Když jsem se někomu se svým trápením svěřil, vyvolalo to jen úsměv nebo údiv, protože navenek jsem působil sebejistě a vyrovnaně.

A přesto... uvnitř jsem si připadal jako hromádka neštěstí, třesoucí se strachem jako ratlík. Dokončit běžné úkoly, které jsem měl před sebou, vyžadovalo vždy nesmírnou námahu a úsilí.

Díky tomu, že se svými strachy žiji už dlouho, začal jsem si myslet, že to jsou vlastně mí nejlepší přátelé. Proto, že byly tak věrné, vždy stály při mně ve chvílích zlých i dobrých. Také proto, že mě tak důvěrně znaly, protože věděly, jak a kdy se ozvat, aby to bolelo co nejvíc. A nakonec také proto,

že jsem v nich postupně objevil dvě kladné stránky: Zprvė v celém mém životě byly v podstatě mým hnacím motorem a zadruhé mi bránily upadnout do spokojené pýchy, ke které mám přirozené sklony.

A pak mi na rameno zaklepal Ježíš. Od té doby, co jdu za ním, vidím jasně, co jsou moji „nejlepší přátelé“ vlastně zač: ve skutečnosti jsou to mí nepřátelé. A Ježíš j zahání jednoho po druhém, jakmile se přiblíží příliš blízko. A já jsem mu za to nesmírně vděčný, vždy znovu a znovu.

Myslel jsem si, že kdybych své strachy zahubil, stal bych se pyšným. Děje se však pravý opak, protože jsem je neodehnal já, ale Ježíš. Zrovna jsem objevil žalm 18, který dobře popisuje tento proces. Nepřátelé, které Bůh zahání, nejsou někde venku, okolo mě, ale uvnitř, v mém nitru.

Thierry, Bizot, francouzský televizní producent, autor knihy Anonymní katolík

SVĚTEC MĚSÍCE

Svatá Hedvika Slezska (1176–1243)

Žena, která poznávala a přijímala Boží vůli jako biblický Job. Patronka Slezska a Ostravsko-opavské diecéze. Katedrála sv. Hedviky je arcidiecézním chrámem Berlína. Bývá vyobrazena s miniaturou kláštera, které zakládala, nebo s botami v rukou. Chodila totiž v létě i v zimě bosa jako výraz soucitu s chudými. Když jí zpovědník přemlouval, aby boty nosila, uposlechla – nosila je v ruce. Byla svatořečena již 26. 3. 1267 papežem Klementem IV.

Životopis svatě Hedviky Slezske, tak blízký naší Anežce České, představuje jedinečnou osobnost spojující kulturu několika zemí: Čech, Polska a Německa.

Narodila se v bavorském Andechse. Velmi mladá byla provdána z politických důvodů za slezského vévodu Jindřicha I., který se pak roku 1201 stal slezským knížetem.

Navzdory tomu bylo jejich manželství velmi šťastné. Její život i osudy celého rodu však zdaleka nebyly idylické.

Hedvice zemřeli první tři ze sedmi dětí již v dětském věku a pak i nejmladší syn. Její sestra Anežka se stala hanbou rodu jako milenka francouzského krále Filipa II., který zapudil svou zákonnou manželku Ingeborg. Byla pak od svého královského manžela zapuzena a manželství prohlášeno za neplatné, načež roku 1201 hořem zemřela. Matka Hedviky zemřela čtyři roky po Anežce a otec Bertold IV. ze krátce na to ze žalu nad pohromou rodu.

Druhá sestra, Gertruda, se stala manželkou uherského krále Ondřeje II. a matkou sv. Alžběty Uherské. Chovala se sebevědomě až provokativně. Její protivníci ji nedaleko Bratislavy zavraždili a její tělo rozčtvrtili. Její synové byli svědky této krvavé události.

Dva Hedvičini bratři byli posláni do vyhnanství za účast na atentátu na Filipa Švábského a jejich rodný hrad Andechs byl srovnán se zemí. Potom došlo mezi syny Hedviky k nesvárům. Mladší Konrád podezíral staršího Jindřicha z nadřizování Němcům a utkal se s ním v čele polského vojska. Byl však poražen a záhy nato spadl z koně a zabil se. Jindřich ho přežil jen o 3 roky, když padl v boji s Tatary. Hedvika reagovala na zprávu o jeho smrti slovy: *„Děkuji ti, Bože, že jsi byl tak dobrý a daroval mi syna, který mě celý život miloval, choval mě ve veliké úctě a nikdy mě žádným způsobem nezarmoutil. I když by mě více těšilo, kdyby nadále žil, mám větší radost z toho a prožívám ji spolu s ním, že prolitím vlastní se spojil v nebi se svým Stvořitelem. Jeho duši odporoučím tobě, můj Bože.“*

Dcera Gertuda byla zavražděna roku 1214 během vzpoury šlechty. Celkem Hedvika pochovala šest svých dětí! Přes svůj bol pronesla slova: *"Stvořitel může naložit s tvorem jak se mu líbí, a jakkoli s námi naloží, máme mu za to děkovat. Neprospělo by chtít se protivit Boží vůli."* Pro přijímané utrpení je přirovnávána k Jobovi.

Hedvika se po porodu sedmého potomka s manželem Jindřichem dohodla na společném slibu zdrženlivosti manželského styku. Jindřich tehdy přijal mnišskou tonsuru a nechal si narůst plnovous, pro který byl nazýván "Bradatý." Závěr jeho života byl rovněž tragický: Jindřich se dostal do sporu s biskupem Tomášem o desátky z majetku. Ačkoliv ve sporu nebylo použito žádného násilí ani bezpráví, biskup Jindřicha exkomunikoval. Prosby manželky nic nezmohly, a tak Jindřich zemřel v klatbě, ale přesto přijal s velkou zbožností svaté svátosti. Hedvika se ho bála před smrtí navštívit, aby neporušila církevní předpisy.

Navzdory všem těmto tragickým událostem si Hedvik uchovávala hlubokou víru a odevzdanost do rukou Božích. Vedla dvořany ke zbožnosti a ctnostnému životu. Ovlivňovala je příkladem pokory, kajícího a pozornosti k potřebám

druhých. Zde také začala pečovat o třináct postižených starců a vytvořila jakýsi malý špitál, v němž pokorně sloužila. V roce 1200, kdy následkem požáru Vratislavi dolehla na lid skutečná bída, Hedvika aktivně pomáhala a u tchána vyprosila i odpuštění daní. Spolu se svým manželem založila na dvacet cisterciáckých klášterů. Sama se pro řeholní sliby rozhodla až po smrti manžela. Složila je v třebnickém klášteře, který sama založila a ve kterém byla také pochována.

<http://catholica.cz>

LITURGICKÉ OKÉNKO

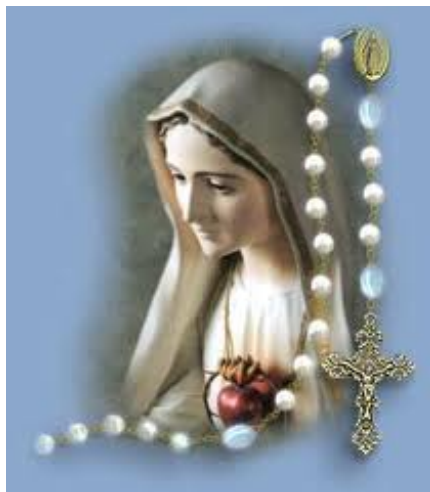
Památka Panny Marie růžencové

Tento svátek připadá na 7. říjen, výročí rozhodujícího vítězství křesťanského vojska v námořní Bitvě u Lepanta proti Osmanské říši.

Papež Pius V., čelící čím dál agresivnější expanzi Turků ve středomoří, zorganizoval koalici ozbrojených sil ze Španělska a jiných menších křesťanských království, republik a vojenských řádů, která měla zachránit z rukou Turků křesťanské výspy na Kypru.

K bitvě nakonec došlo 7. října 1571, kdy loďstvo Svaté ligy, tedy koalice jihoevropských katolických přímořských států, vyplulo z přístavu Messina na Sicílii a následně se střetlo s mocnou otomanskou flotilou v bitvě u Lepanta nedaleko západního břehu Řecka. Protože papež věděl, že křesťanské síly byly ve významné materiální nevýhodě, vyzval celou Evropu, aby se modlila růženec za vítězství a vedl růžencové procesy v Římě. Sám se s kardinály a Božím lidem shromáždil v bazilice Santa Maria Maggiore a modlil se za vítězství. Během dne papež vstal a vyzval všechny, aby děkovali za vítězství. Zpráva o něm přišla samozřejmě až později. Tehdy se v Římě rozezněly zvony na poděkování za odvrácení nebezpečí. V bitvě bylo úplně poraženo obrovské a „nepřemožitelné“ otomanské loďstvo. Turecká rozpínavost tak byla jednou provždy zastavena.

Jen dva roky po úspěšné bitvě u Lepanta, roku 1573, změnil Piův nástupce papež Řehoř XIII. „Svátek Panny Marie Vítězné“ na „Svátek Svatého

Růžence“. Na celou západní církev tento svátek rozšířil papež Klement XI. v roce 1716 po dalším vítězství nad Turky v bitvě u Petrovaradína.

Zasvěcení Panně Marii Vítězné jsou však známa i ze starší doby. Například Simon de Montfort, 5. hrabě z Leicesteru nechal zbudovat první svatyni zasvěcenou Panně Marii Vítězné na poděkování za vítězství katolíků nad albigenskými v bitvě u Muretu 12. září 1213.

Celý měsíc říjen je z ustanovení papeže Lva XIII. (*1810, +1903) zvláštním způsobem zasvěcen Panně Marii a modlitbě růžence. Za svého pontifikátu vyzýval věřící, aby se po celý měsíc modlili denně růženec ve všech farních kostelích.

„Růženec je biblická modlitba. Jsme tedy zváni, abychom se nechali vést Marií pomocí této starobylé a stále nové modlitby, jež je jí obzvláště drahá, protože nás vede přímo k Ježíši, rozjímaného v jeho tajemstvích spásy: radostných, světelných, bolestných a slavných. Růženec je biblická modlitba cele prostoupená Písmem svatým. Je to modlitba srdce, v níž opakované "Zdravas Maria" orientuje smýšlení a city ke Kristu a stává se důvěrnou prosbou k Jeho a naší Matce.

Je to modlitba, která pomáhá rozjímat Boží Slovo a přistupovat ke svatému přijímání podle vzoru Panny Marie, která ve svém srdci střežila to, co Ježíš říkal a konal, i samu Jeho přítomnost.“ (*Benedikt XVI.*)

Jan Pavel II. o modlitbě svatého růžence řekl: „...navázat důvěrný rozhovor s Pannou Marií, mluvit s ní, vyjevovat jí své naděje, svěřovat svá trápení, otevírat jí své srdce, říkat jí, že jsme ochotni přijmout Boží plány, slibovat jí věrnost v každé situaci, zvláště v těch nejtěžších a nejbolestnějších, být si jisti její ochranou a být přesvědčeni, že ona nám vyprosí od svého Syna všechny milosti potřebné k naší spáse.“

www.pastorace.cz/

KNIŽNÍ TIP

Thierry Bizot: Anonymní katolík

Kniha není ryze spirituální. Líčí život člověka, který není nepodobný tomu našemu. Všichni máme své obavy a úzkosti pramenící z našich omezených možností, jsme tak trochu nedobrovolně zakotveni ve víceméně stereotypním životě, v manželství, které už třeba nepřináší nic nového, v práci, která je den ode dne plná úspěchů i proher. Náš život se točí v ohraném kruhu a my jsme stále nespokojeni. Nevážíme si už tolik nastrádaného štěstí, hmotných statků, lásky. Hledáme cestu ven. A možná ani nevíme, že v tu chvíli hledáme vlastně cestu dovnitř...

Thierry Bizot, známý televizní producent, vypráví svůj příběh znovuobjevení křesťanské víry, které nastane, když to nejméně čeká – uprostřed krize středního věku. S notnou dávkou sebeironie líčí, jak přijal s nevolí pozvání, aby se zúčastnil jakési katecheze pro dospělé. Přijde čistě ze zdvořilosti. První setkání si v duchu celé sarkasticky glosuje, celkový dojem jej ale pouze utvrdí ve skepsi. Přesto v něm něco z řečeného uvízne, takže se nakonec rozhodne přijít znovu... a znovu, až se rozhodne nastoupit cestu za Kristem.

Obrácení nastává téměř „navzdory všemu“, k jeho vlastnímu překvapení, takřka nenápadně. Děje se uprostřed „léty prověřeného“ a zvykovostí zatíženého manželství, při řešení problémů s pubertálním synem i potíží v mediálním prostředí, kde Thierry Bizot pracuje a tráví většinu času.

Ve Francii se kniha stala nečekaným bestsellerem, dočkala se literárního ocenění a filmového zpracování. Díky své schopnosti sebereflexe, ale

i vytříbenému smyslu pro humor si autor získal široké okruhy čtenářů, a to nejen mezi katolíky, ale i daleko za hranicemi viditelné církve. Věříme, že bude svěžím závanem i pro naše čtenáře, zvláště pro lidi „znavené životem“, přežívající s pocitem, že už je nic nemůže překvapit, natož nadchnout.

Ukázka z knihy

Nevím, zda se mohu chlubit tím, že mám víru, ale to, co konkrétně cítím, je štěstí v každodenním životě. Je to nový pocit, který mi dává radost a chuť učinit ostatní tak šťastné, jako jsem sám. To všechno je tak převratné, že mi dokonce i nudné rituály mše připadají veselé a příjemné, jako známky blížící se oslavy.

Můj život pokračuje bez zjevných změn. Přitom se ale změnilo všechno – a dále se mění. Naučit se radovat z toho, co mám, je pro mě jako revoluce. Cení si všeho, co dělám. Bez obav čelím překážkám, které mě kdysi ochromovaly a před nimiž jsem měl chuť couvnout, vzdát se a utéct. Kromě toho cítím uznání a vděčnost ke svým blízkým, kteří mě podporují a vidí mě žít. A k Ježíši, kterého jako bych cítil v každém okamžiku vedle sebe, jeho přítomnost mě uklidňuje a dává mi důvěru, jakou jsem nikdy nezažil, klidnou důvěru, která nerozšiřuje mé ego. I to je neslýchané a příjemné: nenasytné a ďábelské ego proměněné v hodné děťátko.

APOŠTOLÁT MODLITBY

ŘÍJEN 2021

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

EVANGELIZAČNÍ ÚMYSL

Učedníci – misionáři

Modleme se, aby se všichni pokřtění zapojili do díla evangelizace a svědectvím života, z kterého vane evangelium, se nabídli k misijnímu poslání.

NÁRODNÍ ÚMYSL

Děkujeme za Papežská misijní díla a prosíme za všechny křesťany, aby přijali výzvu k misijnímu poslání doma i ve světě, nejen příspěvkem do sbírky na misie.

MODLITEBNÍ SETKÁVÁNÍ NAD PÍSMEM

Jak již bylo avizováno v minulém čísle, bude po covidové přestávce obnoveno Modlitební setkávání nad Písmem každou první středu v měsíci. Poprvé se sejdem ve středu 6. října v 19 hodin ve Farním centru v Jungmannově ulici (za kostelem P. Marie).

Nevadí, jestli jste se minulých setkání neúčastnili nebo nevíte, o co přesně jde. Všechno si na místě řekneme a vysvětlíme. Pokud byste chtěli informace už nyní, zavolejte nebo napište.

Těšíme se na vás!

Vladimír Šimík , tel: 602 266 586,
v.simik@centrum.cz

DÁVÁME SE K DISPOZICI PANNĚ MARII

Sto let trvání si připomnělo v předvečer narození Panny Marie, 7. září 2021, mezinárodní hnutí **Mariina legie**. Dvě české legionářky se zúčastnily oslav ve Vídni, kde Legie působí od roku 1949. Katolické laické sdružení založené v irském Dublinu zapojuje laiky do duchovní misie církve. V 180 zemích má

dnes kolem tří milionů aktivních členů a několikanásobek modlících se členů a přátel.

Naším úkolem je s otevřeným srdcem oslovovat lidi při apoštolátu, kdy se dáváme k dispozici Panně Marii. Každý aktivní člen legie také týdně navštěvuje schůzky, kdy se modlíme, nasloucháme promluvě kněze a rozdělujeme si úkoly."

Legionáři nyní ve farnostech vykonávají nejen zmíněný apoštolát, ale také pomáhají s nejrůznějšími pracemi, které jsou potřeba, včetně úklidu kostela. "Nevěnujeme se ale distribuci financí nebo šatstva, k tomu slouží jiné organizace." Sdružení působí například na několika místech v Praze, Kladnu, Kolíně, Úvalech, Roudnici nad Labem, Poděbradech, Staré Boleslavi, Klatovech, Plzni, Tajanově, Olomouci, Mohelnici, Kroměříži, Litovli, Ostravě, Senici na Hané, Brně, Znojmu... Emeritní biskup Karel Herbst je duchovním vůdcem pro Čechy, pro Moravu je P. František Dobeš.

Oslavy ve Vídni byly jednak ve znamení pouličního apoštolátu a pátečního "Večera milosrdenství". V sobotu se pak konalo procesí od papežského kříže na Heldenplatz ke katedrále svatého Štěpána, kde se konala slavnostní bohoslužba. "Přinášet světu Krista s Marií" bylo pak motto nedělního mariologického kongresu, který se věnoval historickým pozadím a teologické aktuálnosti pojetí Panny Marie jako "matky" a "prostřednice", jakož i její roli v nové evangelizaci. V místě konání konference, ve vídeňské Aule vědců,

se také odehrál muzikál o zakladateli Mariiných legií Franku Duffovi, který se mimo jiné účastnil 2. vatikánského koncilu jako poradce. "Bylo znát, jak mladí do hry vložili celé srdce. Dokonce ji museli opakovat. Velmi se jim povedla."

Naši farníci jsou zváni na oslavu 100 let Mariiny legie ve Staré Boleslavi v sobotu dne 23. října 2021 po ranní mši svaté ve Farním centru. Přítomen bude pan biskup Herbst.

Mariina legie se schází každou středu v 17.45 hod. ve Farním centru v Jungmannově ulici. Hosté jsou srdečně vítáni. Kontakt: Irena Fajmanová, tel. 720 537 131.

Zpracováno s použitím článku Radia Proglas

SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ - VE FOTOGRAFII

Letošní svatováclavská staroboleslavská pouť jaksí svým uspořádáním se lišila od poutí v letech minulých. Byla otevřena opravená bazilika svatého Václava, českého knížete a mučedníka. Celá poutní slavnost hodnocena jako velmi vydařilá a věřím, že mnohé svatováclavské poutníky duchovně obohatila. Chci velice poděkovat vám všem, kteří jste se na přípravě a průběhu vlastní slavnosti jakýmkoli způsobem podíleli. Upřímně Pán Bůh zaplatí!

Libor Bulín

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

- 1.10. (pátek) památka svaté Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve
4.10. (pondělí) památka svatého Františka z Assisi
7.10. (čtvrtek) památka Panny Marie Růžencové
15.10. (pátek) památka svaté Terezie od Ježíše, panny a učitelky církve
16.10. (sobota) památka svaté Hedviky, řeholnice a patronka Slezska
18.10. (pondělí) svátek svatého Lukáše, evangelisty
28.10. (pondělí) svátek svatých Šimona a Judy, apoštolů

OZNÁMENÍ

Nedělní agape (farní kafe) se koná ve Farním centru v Jungmannově ulici pravidelně 1. a 3. neděli v měsíci po dopolední mši svaté. Zodpovědná za otevření a zavření centra je Irena Fajmanová.

Společná **modlitba růžence** se koná každou neděli v 8.30 hodin v kostele Nanebevzetí Panny Marie (před ranní mší svatou).

POŘAD BOHOSLUŽEB

Den	Hodina	Místo
Pondělí	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Čtvrtek		
Pátek	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Neděle	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.*

Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz

Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz

Uzávěrka čísla je v úterý před poslední nedělí předcházejícího měsíce.